

havde ganske vist kun faaet halv Dækning for Prisstigningen, men de erhvervsmæssige Muligheder betingede heller ikke fuld Dækning. Paa den anden Side kom man ikke uden om en Nedsækning ogsaa af Kapital og Gældsforpligtelser, og en *Formueafgift* kunde gennemføres uden at krænke nogen berettiget Interesse; det vilde være Uret mod det arbejdende Folk at lade den falske Kapital bestaa. — Man burde ikke spille Tiden med et ekstraordinært *Folketingsvalg*, som Frits Clausen havde ønsket. Der var ingen, som tvivlede om, at Befolkningens ganske overvejende Flertal stod bag Regeringen, og denne kunde, om Viljen var der, løse ikke blot Dagens Opgaver, men forberede en Reformlovgivning paa længere Sigt. — Taleren fremhævede dernæst den stærke *nationale Vækkelse*, der var sket. Det drejede sig om en dyb Kærlighed til det danske Folk, ikke om Had til andre, og det var hans Haab, at dette aldrig maatte ændres. Nationen havde ikke ved at bøje sig for Overmagten forskert set sin Ret til Livet; der kunde være Fare for, at Ofret den 9. April var for ringe, men Tiden havde vist fuldt ud, at den nationale Aand var levende og Viljen til Livet bekræftet. Ingen kunde være i Tvivl om, at det danske Folk ønskede at styre sine egne Sager. Det vilde gerne leve i et godt Forhold til andre Folk, ikke mindst det tyske, kunde ogsaa godt lære af andre Folk og burde lære det gode, men der var ingen Grund til at efterabe andre. *Flertallet* skulde raade, men det havde ikke alene Rettigheder, det havde ogsaa Pligter, og det var Flertallets Pligt at træffe sine Afgørelser ud fra *alles Tarv*, uden Hensyntagen til egne særlige Interesser. I det nationale danske Samarbejde deltog alle de Partier, der stod paa dansk Folkestyres Grund; de, der stod udenfor, var kun dem, der selv havde lukket sig ude af det danske Folkefællesskab. — I nogle Slutningsbemærkninger til Frits Clausen hævdede Taleren, at hvis man var utilfreds med Loven, kunde man gaa ind for at faa den ændret ad lovlig Vej; men man bøjede sig loyalt for Loven, ellers var man ikke en kongetro Borger. Til Gengæld syntes han, at Folketinget burde behandle de Lovforslag, som fremkom fra de Partier, der ikke var med i Samarbejdet.

Svend E. Johansen (N. G.) betragtede den 9. April som Slutstenen paa en politisk Epoke og Afslutningen af den politiske Linie, der havde været den herskende siden Folketingsparlamentarismens Gennembrud, og som kunde karakteriseres i eet Ord: *Klassepolitikken*. Denne Klassepolitik maatte afspre Landets store Flertal, fordi det blev glemt, at der var andet og mere end Understøttelses- og Fagforeningspolitik, at der bag om alt var et Fællesskab, en Nation. Dommen over denne Politik var fældet, og Skæbnen vilde,